

ASSISI-NYT – JANUAR 2007

Anglikanske præster fra Japan celebrerer messe sammen med deres gruppe i Cappella del Frater Elias på Sacro Convento, Assisi, d. 6. januar 2007

Cappella del Frater Elias var de første brødres sovesal og er i dag 770 år gammelt. Det bliver i vor tid brugt til økumeniske og interreligiøse aktiviteter. Under Balkankrigene i 1993 bad Pave Johannes Paul II for fred her sammen med Ex-Jugoslaviens kristne, muslimske og jødiske ledere.

Kæreste Assisi-venner.

Her sidst i januar kan vi omsider konstatere, at det da fortsat kan blive rigtigt vintervejr i Europa. Fra Danmark har jeg hørt, hvordan sneen har pyntet landskabet så smukt, men også har skabt problemer i store dele af Europa. Også her i Midtitalien fik vi mod slutning af måneden vintervejr efter 3 måneders solskin og usædvanlige varmegrader. Sneen ligger dybt på toppen af Monte Subasio, kan vi se fra Assisi, hvor den dog endnu kun er faldet som den regn, som vi har sådan brug for. I første omgang kom regnen kun til at vare få dage, for nu skinner solen igen, mens temperaturen dog fortsat er faldende til under frysepunktet om natten. Måske vi alle alligevel får brug for det varme vintertøj til en frisk tur i det fri og bagefter kan sætte endnu mere pris på vor gode varme og hygge indendørs?

Livet i Assisi i januar

Da julen i Assisi så smukt blev overstået med fejringen af Hellig Tre Konger d. 6. januar, kunne vi igen gå ud i næsten mennesketomme gader om hverdagen. Kun grupper af japanske turister, som åbenbart besøger Italien og vel nok Europa hele året rundt, ses i gadebilledet. Munkene på Sacro Convento benytter sig af muligheden for at trække sig tilbage i den stille tid i januar. Hvert år er der tilbud om spirituelle retræter i Rivortorto, hvor brødrene deler sig op i 2-3 hold for at forlade Assisi og tage de kun ca. 6 km til klosteret i Rivortorto, hvor Frans boede i 3 år med sine første brødre og skrev sin første regel. På dette meget ydmyge helligsted tilbringer munkene i vor tid 1-2 uger i stilhed, bøn, meditation og kontemplation afvekslende med foredrag af specielt inviterede gæstelærere. De unge munke, som studerer til præst, ses dog stadigvæk i Assisis gader, hvor de haster fra præsteseminaret til det teologiske fakultet på Sacro Convento for at møde op til en af de 4-8 eksaminer, de er til fra midten af januar til begyndelsen af februar måned. Som regel er de muntre, når de går tilbage igen, fordi de har bestået deres eksamen, hvad de glade forkynder for den ganske verden.

*Den ellers så livlige Piazza del Comune en formiddag i januar 2007-
kun en lille gruppe japanere, en munk og et par faste beboere skimtes*

Besøg fra Japan

Som det er blevet en nærmest fast tradition, byder dagene omkring Hellig Tre Konger på et meget glædeligt gensyn. Igennem 13 år er den anglikanske biskop i Japan kommet til Assisi med en stor gruppe pilgrimme fra den anglikanske kirke i Japan. Hvert eneste år har Pater Mizzi trofast mødt denne gruppe, og gennem de sidste 5 år har jeg også

deltaget. Det er blevet til et hjerteligt venskab ikke blot med den meget hjertevarme biskop, men også med de hjælpepræster, der har fulgt gruppen år efter år.

Hvert år møder vi flere japanske grupper af pilgrimme, men bortset fra denne faste januargruppe er alle de øvrige knyttet ind i Japans hovedreligioner, Buddhismen og Shintoismen som munke, nonner eller lægfolk. Disse buddhist- og shintoistgrupper kommer til Assisi med en meget særlig dedikation til Frans, og ved hans grav beder de deres karakteristiske, meget smukke messende bønner. Med stor iver og interesse lytter de til Pater Mizzis foredrag om det interreligiøse dialogarbejde i Frans' ånd endda på en måde, hvor mange af dem sidder som til en forelæsning og nedskriver notater på deres smukke skriftlige billedsprog. Efterfølgende stiller de mange spørgsmål, der vidner om deres levende engagement i freds- og dialogarbejde, og ofte triller tårerne ned af deres kinder, når de fortæller om egne erfaringer. Jeg har lært disse japanere at kende som meget milde, smilende, taknemmelige, yderst høflige og ærbødige og optaget af at gøre det rigtige på de rette tidspunkter. Trippende i deres stiveste puds - flere i nationaldragter eller kunstfærdigt broderede religiøse dragter i silke - kommer de gennem Assisis stejle stenbelagte gader, og hilser os på den mest udsøgte måde medbringende fine håndlavede gaver fra Japan.

Det er så en meget anderledes oplevelse at møde de kristne japanere, som er en lille minoritetsgruppe i Japan. Selvom langt de fleste af dem aldrig før har været i Europa, er den kristne vibration tydelig på den måde, at de er langt mere europæiske i deres mentalitet og væremåde, mere afslappede påklædt og mere uformelle i deres omgang med hinanden og os. En del af arrangementet med den anglikanske gruppe er, at Pater Mizzi og jeg deltager i en anglikansk messe celebreret i Sacro Convento, og havde vi mestret japansk, havde vi uden problemer kunnet synge med på salmerne og bede bønnerne. Mange af dem taler også engelsk, hvilket buddhist- og shintoistgrupperne ikke gør, og med disse må vi klare al kommunikation med smil, fagter og simultantolkning mellem engelsk og japansk. Vi har derfor mulighed for at tale mere uformelt med de kristne japanere, og gennem disse samtaler er det da også bekræftet, at det selvfølgelig ikke altid er helt enkelt at være en minoritetsgruppe i Japan med omgangsformer, værdier og forestillinger, der adskiller sig ganske meget fra størstedelen af det japanske folk.

Den anglikanske gruppe deltager også i den særlige festhøjmesse, som altid fejres i Frans' gravkirke om eftermiddagen på dagen for Hellig Tre Konger. Også i år var det en uendeligt smuk messe med en stor procession af munke og koncelebrerende præster, og da koret for sidste gang i denne jul sang "Oh Holy Night" var indstrømningen som til midnatsmessen julenat - fyldt af ekstatisk sitrende glæde. Jeg tror, at vi var mange, der sad og allerede nu glædede os til næste juls smukke indstrømningsarbejde. Den japanske biskop var inviteret til at sidde ved alteret, men ydmyg, sensitiv og hjertevarm, som han er, valgte han at sidde længere nede bagved sammen med sin gruppe. Han ønskede ikke, at der skulle gøres særligt "stads" af ham.

*Anglikansk gruppe fra Japan i Cappella del Frater Elias på
Sacro Convento, Assisi, d. 6. januar 2007*

Ugen med bønner for kristen enhed

En anden tilbagevendende begivenhed i januar måned er ”Ugen med bønner for kristen enhed”, som siden 1910 har været afholdt hvert år i perioden 18.-25. januar, og som efter 2. Vatikanerkoncil i 1962-65 fik så meget fokus, at den har spredt sig ud over hele den kristne verden med utallige fælles aktiviteter og bestræbelser for enhed. Også i Assisi, hvor Pater Mizzi var pioneren for dette dialogarbejde, blev aktiviteterne intensiveret, og repræsentanter fra de øvrige kristne kirker, også de mange ortodokse grene, er siden da hvert år blevet inviteret til Assisi for at medvirke i det intensive bønnsarbejde og give deres vidnesbyrd om bestræbelserne for enhed mellem de kristne. I Assisi folder det sig ud på den måde, at vi hver aften i disse 8 dage har en særlig spirituel andagt dedikeret til kristen enhed. De forskellige franciskanske ordener og stiftet Assisi forbereder med stor omhu og dedikation liturgien til hver sin aften, hvor munke og nonner danner kor, og leder salmesangen, der flerstemmigt løfter sig mod himlen. Som noget nyt i år foregik bønsaftenerne på skift i Assisis forskellige kirker, hvor også en aften var henlagt til Assisis Benediktinerkirke, St. Pietro, med Benediktinerordenen som ansvarlig for liturgien.

Der er mange indtryk fra disse meget smukke spirituelle andagter, ikke mindst den dedikation og entusiasme som tydeligvis præger Assisis munke og nonner i de kirker, der hver aften var fyldt til randen med også mange stående. At det også var en kærkommen lejlighed for os alle til at være sammen i et fælles hjerteengagement var tydeligt, og

selvom det spirituelle arbejde først sluttede omkring kl. 22.30, havde vi alle, også de kære søstre og brødre, svært ved at løsrive os fra det efterfølgende meget glædesfyldte samvær – på trods af at sengen var begyndt at kalde til hvile før næste hverdags opgaver og aktiviteter, hvor munke og nonner står op mellem kl. 5 og 6 om morgenen for at deltage i den nye dags første meditationer og bønner.

Er du interesseret i at læse mere om dette i vor tid globale arbejde for enhed i den kristne verden, er der på vor hjemmeside under menupunktet ”Økumeni” en nærmere beskrivelse af historien og Assisis mission.

*Ugen med bønner for kristen enhed
Afsluttende bønssandagt i Basilica di San Francesco d. 25. januar 2007*

”Una Mano per la Pace” – en hånd for freden

I slutningen af januar var Pater Mizzi inviteret som taler i en møderække, der under navnet **”Una Mano per la Pace”** (En hånd for freden) blev afholdt i Terni, den sydligste større by i Umbrien, der gemmer sig smukt i sin egen lille varme rede, fordi byen til alle sider er beskyttet af bjerge. Kongressen strakte sig over 4 aftener, hvor vi deltog i lørdagens møde med temaet: ”Vejen til fred, én menneskehed, én Gud”. Foruden Pater Mizzi bestod talerpanelet af Perugias Imam, Dr. Abdel Qader Muhammed, en katolsk præst, der igennem hans 20-årige mission i Japan har gjort sig erfaringer med dialog mellem Kristendommen og Buddhismen, som han har skrevet bøger om samt en repræsentant for den katolske lægbevægelse **”Comunità di Sant’Egidio”**, der i sit virke

har et af sine hovedengagementer på økumenisk og interreligiøs dialog (se *ASSISI-NYT* – september 2006).

Konferencen "Una Mano per La Pace" i Terni 18-21. januar 2007

Perugias Imam, Dr. Abdel Q. Muhammed, sidder længst til højre med Pater Mizzzi ved sin side

Pater Mizzis tale om de interreligiøse aktiviteter i Assisi gennem de seneste 47 år blev som altid meget varmt modtaget af deltagerne, der efter mødet strømmede til ham for en bemærkning og personlig hilsen. Det var også inspirerende at lytte til de øvrige talere, ikke mindst Imagens gennemgang og tolkning af Koranen som et helligt skrift og et system af love, der er dybt forankret i fred, kærlighed og retfærdighed – lige meget hvor meget denne religion mistolkes af de ekstremister, der i deres voldelige adfærd fylder så meget i vor tid, men som udgør en nærmest forsvindende lille andel af de troende. Han talte om de fordomme, den manglende viden om hinanden og sparsomme dialog, der er nogle af rødderne for de splittelser, vi nu oplever, og illustrerede dette på befriende og humoristisk vis fra sit eget liv. Efter 6-dages krigen i Israel i 1967 måtte han og hans familie forlade den palæstinensiske landsby, som de indtil da trygt havde boet i, fordi den blev besat af de israelske tropper. Senere måtte de flygte ud af landet for at skabe en mere tryk tilværelse, og rejsen gik til Italien, hvor Dr. Muhammed begyndte at studere medicin på Perugias universitet. Det var med stor usikkerhed og bange anelser, at de kom til Italien, for det eneste han og hans familie forbandt med dette fremmede, europæiske land var mafiaen, og derfor frygtede især han og hans mor at møde et folk, der var råt, hårdt og kriminelt. Men til stor lettelse mødte de i Perugias befolkning alene varme, venlighed og åbenhed, og det var derfor med glæde og taknemmelighed, at Dr. Muhammed nu ca. 30 år senere kunne konstatere, at deres tidligere så separatistiske holdning i forhold til europæere primært var baseret på uvidenhed og fordomme. I dag må han siges at være et smukt eksempel på en vellykket integration i det vestlige samfund. Han taler flydende

italiensk, arbejder som læge, er kendt og respekteret ikke blot for dette, men også for sit store arbejde som leder af muslimerne i Perugia og Umbrien. Hans børn er frie, selvstændige og veluddannede verdensborgere, der har studeret rundt omkring i verden, og en voksen datter studerer fortsat i U.S.A. Hans store hjerteengagement – den interreligiøse dialog – har medvirket til, at han er blevet en meget værdsat ”bro, der forbinder” i Italien, og altid er han villig til at stille op og give sit bidrag til møder rundt om i landet. Han er også trofast til stede i Assisi de mange gange om året, hvor der er interreligiøse aktiviteter, og han er blevet en nær ven ikke blot af Pater Mizzi men også alle de øvrige munke på Sacro Convento, som værdsætter hans ligefremme og hjertevarme væsen. På trods af hans integration og liv i det italienske samfund er han fortsat optaget af den arabiske verdens problemer. Da en af arrangørerne efter mødet fortalte os om et projekt, som han som ingeniør medvirker i, lyttede imamen interesseret og spurgte, om ikke han kunne bidrage til at introducere dette projekt i den arabiske verden, for det var der meget behov for.

Nye brødre og ny søster i Assisi

Som lægsøster til Franciskanerordenen ”*Franciscan Friars and Sisters of the Atonement*” – i Assisi også kaldet de amerikanske søstre og brødre - er det naturligvis med en helt særlig glæde, at jeg har været med til at byde et nyt lille kommunitet af franciskanerbrødre velkommen i Assisi. Brødrene i ”min” ordensgren har købt et hus i Assisi, der ligger tæt på søstrenes kloster og gæstehus og tæt på Basilica di Santa Chiara. Efter en større istandsættelse kunne de for nylig med glæde og stolthed vise det nye hus frem, der med sin store, smukke have og husets gode rum kan danne rammen om mange aktiviteter, herunder interreligiøse og økumeniske, som er et af ordenens hovedengagementer. Det er også tanken, at brødrenes hus i Assisi skal tjene som noviciat - uddannelsessted for de unge brødre, der er på vej til at aflægge klosterløfterne - ligesom de har en ide om at tilbyde åndeligt søgende mænd at komme på en retræte hos dem for at deltage i det kontemplative franciskanske bønsliv. Da dette kun i meget sjældne tilfælde er muligt på Den Franciskanske 1. Ordens 3 store klostre i Assisi, kan det vise sig at blive et meget efterspurgt tilbud. Jeg har tidligere modtaget forespørgsler fra danske mænd om, hvorvidt det er muligt at bo sammen med franciskanerbrødre i Assisi, og nu kan jeg muligvis formidle en kontakt, hvis ideen bliver virkeliggjort. For de pilgrimme, der ikke behersker italiensk, er det i Assisi, hvor næsten alle brødre og søstre kun er italiensktalende, endvidere en stor gave at have fået dette kommunitet, idet ”*Franciscan Friars and Sisters of the Atonement*” er en orden stiftet i USA, og dermed er alle brødre og søstre også engelsktalende. Jeg ser frem til det tættere samarbejde med brødrene i denne orden også omkring kurserne, hvis der kan blive plads i programmet..

De af jer læsere af *ASSISI-NYT*, der har været på ophold i gæsteafdelingen på ”mine” søstres kloster, husker uden tvivl Sister Rosita, den meget afholdte, ældre, lattermilde, lille nonne, som boede i Assisi i 50 år, og som tidligere var leder af klosteret her. På grund af hendes nu skrøbelige helbred, er hun blevet overflyttet til moderklosteret, Graymoor, ved New York i USA, hvor der er større mulighed for at give hende den støtte, hun har brug for, og hvor hun kan gøre større gavn ved at være besøgsven på den afdeling af moderklosteret, der er dedikeret til en hjælp for ældre mennesker i det omkringliggende samfund. Vi sagde – naturligvis med vemod – farvel til Sr. Rosita i efteråret ved en smuk taksigelsesmesse og middag på klosteret, men selvom hun nu

opholder sig på den anden side af jordkloden, er vi da jævnligt i kontakt med hinanden. Der strømmer breve over Atlanten, og hun ringer altid, når hun ved, at vi er samlet på klosteret til en eller anden særlig begivenhed. Naturligvis savner hun Assisi. Den længsel mærker alle, der har åbnet sig for Frans og Klara og Assisis uendeligt smukke, kraftfulde indstrømning af guddommelig fred, medfølelse kærlighed, glæde og opløftelse. Det er min erfaring efter samtaler med utallige søgende mennesker fra hele jorden, at det som *"the Spirit of Assisi"* tilbyder, er noget unikt i verden. Det kan på enkel måde beskrives som, at i Assisi mødes hjertets ensomhed og længsel i en dybde, der – måske omsider – giver erfaringen af så dybt et indre møde med Gud som fred og kærlighed, at hjertet åbner sig, fyldes helt op af denne favnende og forløsende kærlighed og for nogle begynder ligesom at "flyde over" til gavn for omverdenen.

Afsked med kære Sister Rosita under taksigelsesmesse og middag i september 2006

I stedet for Sister Rosita har vi netop budt en yngre søster fra USA velkommen, Sister Denise, der i hjemlandet havde sit hovedengagement i et socialt og terapeutisk arbejde for udstødte grupper i samfundet, især stofmisbrugere, samtidigt med at hun var spirituel hjælper for søgende mennesker, der kom på retræte på klosteret i Washington. Da hun

tidligere har hjulpet til på klosteret i Assisi i perioder med mange aktiviteter, er det et velkommen til et kært og kendt ansigt. Med hendes sprudlende glæde, humor, sensitivitet og varme hjerte vil hun uden tvivl blive en meget værdsat søster i Assisi, og jeg ser frem til at forsætte den gode kontakt, vi startede op under hendes tidligere besøg. Hvis der kan blive plads til det i et kursusprogram, har jeg i tankerne også at invitere hende til at dele sine erfaringer som franciskansk søster og den franciskanske spiritualitet med os.

Har du lyst til at læse mere om ”*Franciscan Friars and Sisters of the Atonement*” er der på **ASSISI MISSIONS** hjemmeside under menupunktet ”profil” en beskrivelse (de amerikanske søstre) af ordenen med link til ordenens hjemmesider.

*Nye brødre og søstre i Assisi
ved bønssandagt i Chiesa Santa Maria Maggiore, Assisi, d. 24. januar 2006
Fra venstre Sr. Susannah, Fr. Joseph, Sr. Denise og Father Bryan
fra Franciscan Friars and Sisters of the Atonement (SA)*

Klarissen, der blev væk

Som afslutning på dette nyhedsbrev, vil jeg gerne fortælle følgende lille historie, som jeg synes er sød og rørende. Da jeg under ugen med bønner for kristen enhed en af aftenerne sad i det tætpakkede korskapel i Basilica di Santa Chiara, og mellem de mange brødre og søstre lyttede til Klarissernes smukke sang og kunne hilse på de ganske få Klarisser, der har ønsket kontakt med omverdenen, kom jeg til at tænke på en morsom hændelse, jeg havde med en Klarisse sidste sommer. Som beskrevet i **ASSISI-NYT** for januar 2006 om de kontemplative søstres liv og mission lever Klarisserne i Assisi fortsat her 754 år efter

Klaras død i total afsondrethed fra den ydre verden, idet de har ofret deres ydre liv for et fokus på det indre, kontemplative bønsliv som en åben dør mellem Gud og Menneskeheden. De kommer dermed aldrig ud af deres kloster og modtager heller ikke besøg inden for klosterets mure. Kun i helt særlige nødstilfælde bevæger en Klarisse sig ud, f.eks. til et lægebesøg, der kun kan klares uden for klosteret. En eftermiddag, hvor jeg havde været på besøg i Porziuncola, satte jeg mig i bussen mod Assisi. Eneste anden passager var en Klarisse, som sad over for mig, og som fortalte mig, at hun også var på vej hjem igen. Da bussen begyndte sin færd mod Assisi rejste hun sig og satte sig ved siden af mig – måske det var mere trygt for hende sådan. Vi faldt i snak, og da hun kender Pater Mizzi og hans mission særdeles godt, blev snakken meget hjertelig. Efter nogen snak også om mit arbejde i Assisi, benyttede jeg lejligheden til igen at opfordre en Klarisse til at få deres uendeligt smukke sang optaget til en CD, så stemmernes vibrationer fortsat kunne hjælpe de tusinder af pilgrimme, der hvert år er kede af at forlade Assisi og Klarissernes morgensang, og som derfor spørger, om det dog ikke er muligt at købe en CD. Hun så nærmest bestyrtet ud ved tanken om at blive så synlig, at deres stemmer skulle kunne høres og købes på en CD, og dermed faldt også dette forsøg til jorden, som det tidligere har gjort det med de Klarisser, der har kontakt til pilgrimme i Basilica di Santa Chiara, og som jeg har spurgt. Måske det en dag lykkes at overbevise Klarisserne om, hvor stor gavn de kan gøre med dette også lidt mere synlige projekt? Da bussen startede sin vej op ad bjerget mod Assisi, begyndte Klarissen at lede efter kendte ydre pejlemærker for, hvor hun skulle stå af. Da hun åbenbart ikke følte sig sikker, spurgte hun både mig og buschaufføren, som naturligvis stoppede uden for Porta Nuova, hvorfra der kun er nogle få hundrede meters gang til Basilica di Santa Chiara. Nu var det min tur til at blive bestyret, for den kære Klarisse stod af, og mens bussen kørte videre op ad bjerget, begyndte hun målbevidst at gå i stik modsatte retning! Jeg har dog tillid til, at hun fandt hjem igen efter sin friske gåtur i retning væk fra Assisi.

Pater Mizzi kan fortælle en tilsvarende historie: *"I 1978 gav Paven for kun 2. gang i historien tilladelse til, at Frans' grav i krypten af Basilica di San Francesco blev åbnet. Frans' skellet blev lagt i en glaskiste og stillet i et mødelokale i Sacro Convento. Masser af mennesker kom som pilgrimme for at bede ved Frans' åbne kiste, og Paven inviterede alle søstre i Assisi, der lever i klausur, til at gå ud af deres klostre for på samme måde at ære Frans, som Klara gjorde det, da hans afsjælede legeme på vejen op til hvilestedet i Assisi blev ført forbi San Damiano, og Klara kom ud for at sige farvel til ham. Et lille antal Klarisser – slet ikke dem alle – modtog pavens invitation i 1978. Da den store dag oprandt, gik den lille gruppe Klarisser ud af deres kloster, og stoppede så rådvilde op udenfor de trygge mure. De vidste simpelthen ikke, i hvilken retning Basilica di San Francesco ligger. Efter at have spurgt sig for, nåede de dog sikkert frem til mødelokalet, hvor de knælede ned foran glaskisten i hengivenhed over for Frans".*

Har du lyst til det, kan du læse meget mere om Klarisserne og de øvrige kontemplative søstre i Assisi i **ASSISI-NYT – Januar 2006**.

De kærligste hilsner - fred og alt godt fra Assisi

Bente

*Assisis hovedgade fra Basilikaen til Piazza del Comune en formiddag i januar 2007 -
kun vor skohandler og en munk skimtes i billedet
Munken, fr. David fra Malta, var glad på vej hjem fra en veloverstået eksamen
på Sacro Convento*

ASSISI MISSION ♦ Bente Wolf ♦ Via Fortini 7 ♦ I-06081 Assisi (PG) ♦ Italy
tel: +39 075 8155 278 ♦ e-mail: bente@assisimission.net
web: www.assisimission.net